

Světlo v nás

Nikdy nevíš kdy, kdo přijde, kdo na dveře ti zaklepe a pustit ho do života není úkol přelehký. A tak doufám a věřím, že rozsvítím mi dny, jako nikdo předtím. Že přec záře z něho a záře ze mě je tak úzkostlivě tajemná a naše. Naše jako to slunce a jako kytky všemi opěvovaná a to slunečnice.

Že za dveřmi může číhat zlo? To tedy může, ale co když ne? Pak dobro a nové obzory na nás čekají a možná i trochu té naděje a co víc? Toť už nic? Ale přece naděje má v sobě tolik zlatého více než zlato a všechno drahé kamení dohromady. Přec nemůžeme život vzdát, dokud nejsme na poslední kapitole své knihy.

Sama se potýkám s různými nemocí a mně samotné hrozila tahle potvora, ale nakonec se vše v dobré zvrátilo a já žiji...Nepřežívám. Žiji, a to plnými doušky, protože nikdo neví dne i hodiny. A i kdyby věděli tak co? Změnilo by to náš osud tak velice? Myslím si, že ani ne.

Osvětluje a září z temnot naděje to slunce v našich srdcích a láska ruku v ruce chodí s ní. Vždyť přec když můžeme s někým jít a ne sama hnedle se jde veseleji, a když v nás někdo věří, věří, jako nikdo jiný hned víme, že dobře to dopadne. Znávala jsem jeden příběh a vše co se stane, všechny tvé odbočky a zvraty, vše dobře je, a to co nám zlé přijde, tak se v dobré se obrátí a tak netruchli a žij.

Vždyť tak málo času máme a tolik bychom chtěli a co je důležité? Být tu pro někoho aby se necítil sám, a dát mu svůj čas je největší dar co někomu můžeme dát. Dar co nejde vzít zpátky.

A naděje by vždy měla být naší společnicí, ať nás trápí to, co stát se muselo. A nelituj dne žádného ani toho dnešního...Vždy pro co jiného žít než pro dnešek?